

## **OBJECCIÓ FISCAL A LA DESPESA MILITAR**



### **Els impostos a Espanya**

Va ser a finals dels setanta, als inicis de la democràcia, quan es va publicar la primera llei reguladora del procés de declaració impositiva; establint l'obligatorietat de declarar a totes les empreses i tots els treballadors (persones físiques). Des d'aleshores, any rere any, el fet de quadrar els impostos amb l'Estat, mitjançant el fet d'emplenar la declaració de renda, s'ha traduït en un fet "normal". Enrere varen quedar els anys en que declarar a Hisenda era cosa de pocs; des d'aleshores el lema "Hacienda somos todos" es fa escoltar als mitjans de comunicació diàriament durant el període abril – juny i més o menys tothom ens aprestem a realitzar la declaració i així ens en podem "oblidar" fins l'any següent.

A la societat espanyola no li agrada la fiscalitat, no hi ha el concepte clar de tenir que pagar impostos per mantenir la societat que s'ha construït fins ara i que evoluciona cada dia amb els diners de tothom (una altra cosa es com es distribueixen i si estem d'acord o no). La creença i el desig generalitzat es: si puc "m'escaquejo i que pagui un altre" i quan menys "sàpiga" Hisenda de mi millor, quan menys conegui la nostra existència més tranquils estarem. La realitat és que actualment Hisenda sap més de nosaltres que nosaltres mateixos.

### **Objecció Fiscal a la Despesa Militar o insubmissió fiscal**

Dit d'aquesta manera, a primera vista sembla que incorpora la possibilitat de pagar menys o inclús no pagar impostos a l'Estat, no ser solidaris amb la resta de la societat. Rés més lluny de la realitat, **l'Objecció Fiscal a les Despeses**



**Militars (OFDM) o la insubmissió fiscal és un acte de desobediència civil, és la no disposició a col·laborar amb l'Estat en la preparació de guerres i el manteniment de l'estructura militar, i que es manifesta desobeint activament en el moment de realitzar la declaració de renda, redistribuint els diners que anirien destinat al Ministeri de Defensa i destinant-los a projectes de caràcter social i solidari.**

Vol dir, que totes les persones que no creiem en la cultura de la violència, on el màxim exponent és l'exèrcit, ens neguem a pagar a l'Estat els impostos que posteriorment són destinats a aquest i a la seva estructura; ens neguem a pagar impostos que serveixen per mantenir un negoci fosc i inhumà i que a més colpeja a la pròpia societat.

Vol dir que, en la part que correspon, l'Objecció Fiscal a la Despesa Militar (l'OFDM en endavant) compleix la finalitat real dels impostos: distribuir la riquesa generada per la societat a cobrir les necessitats reals de la pròpia societat. Aquests impostos no pagats a l'Estat son distribuïts a projectes i organitzacions que lluiten per una societat desmilitaritzada, més justa, solidària i igualitària; al contrari de les veus militars que van qualificar l'OFDM "d'insolidària" i com una manera de pagar "menys impostos dels que corresponen".

Però, també vol ser una conseqüència lògica d'aquells objectors de consciència al servei militar, insubmisos, que des de l'any 1971 s'han negat a contribuir físicament amb l'estructura militar, a vestir el seu uniforme, a agafar un fusell per "defensar la pàtria" i a ser botxins dels seus "enemics"; i als que ara se'ls demana, mantenir l'estructura econòmica necessària per que altres hi vagin. Quina incongruència!

A la Constitució, al Capítol Segon: DE DRETS FONAMENTALS I LLIBERTATS PÚBLIQUES, l'article 16 recull " *Se garantiza la libertad ideológica, religiosa y de culto de los individuos y las comunidades sin más limitación, en sus manifestaciones, que la necesaria para el mantenimiento del*

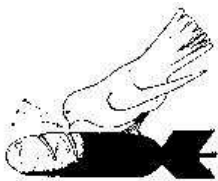
*orden público protegido por la Ley".i l'article 53 del mateix capítol defineix: "Los derechos y libertades reconocidos en el Capítulo II del presente Título vinculan a todos los poderes públicos".*

En definitiva, podríem dir que l'OFDM, de manera pràctica, el que fa es corregir les desviacions de l'Estat, en matèria de distribució pressupostària, dels impostos destinats al Ministeri de Defensa i recaptats d'objectors/res que seguint la llei continuen declarant-se objectors/res de consciència, insubmisos/es a tot el tema militar i que no volen contribuir al seu manteniment.

Contribuïm amb l'Estat amb les necessitats del mateix amb els nostres impostos, excepte amb aquells destinats a mantenir l'estructura militar perquè considerem que no es una necessitat real per la societat, i molt menys quan des de totes les èpoques han estat causa i patiment de la mateixa societat.

## L'exèrcit

espanyol



Sempre se'ns ha presentat l'exèrcit com la una necessitat de defensa; un argument de poder, dissuasori i necessari davant de possibles països que puguin tenir idees d'annexió de la pàtria, però:

**Defensa de qui?, defensa de què?, defensa davant de qui?, defensa per qui?**

**Aquesta "defensa" no és la nostra defensa** "Si ens preguntessin a cada un de nosaltres què és el que s'ha de defensar s'obtindrien moltes respostes: la qualitat de la vida, el dret a la salut, l'accés a la cultura, el respecte als drets humans, l'entorn natural, la no explotació dels uns pels altres, la defensa de les minories davant les majories... Moltes respostes possibles i totes sota un



denominador comú: cap, absolutament cap, amb allò que l'Estat defensa per mitjà dels exèrcits” (1).

(1) *La no-violència, arma política*. Textos recopilats per Gonzalo Arias, Editorial Nova Terra, Barcelona, 1976

Any 1983, l'Assemblea Andalus de No-violència amb l'esperit de que l'Estat no cobreix totalment les nostres necessitats reals i en canvi preveia gastar molts diners en mantenir una estructura de poder i que sempre s'ha mostrat en contra del poble d'una manera o una altre, va portar a plantejar la idea d'objecció de consciència fiscal com a resposta a l'aparició de la Llei de dotacions pressupostàries per al sosteniment de les Forces Armades de 1982; que pretenia en el termini de vuit anys acomodar l'aparell militar espanyol a l'estructura de l'OTAN. El 1984, ja també amb el suport de l'Assemblea de No-violència de Cantabria, de Justícia i Pau de Barcelona i del Moviment d'Objecció de Consciència, es va convertir en la primera campanya estatal d'OFDM.

Des d'aleshores, les campanyes d'OFDM defensen i lluiten per el dret de lliurar directament aquesta part del seu impost a alguna cosa que veritablement ens defensi. No es tracta sols d'un problema personal, ni nacional, sinó d'una implicació en la lluita per un món on la pau no sigui la victòria de qui estigui més armat, sinó el resultat de la justícia.

L'OFDM es constitueix així en una lluita que, a més del seu caràcter de resistència a tot el referent militar, té un component fort de solidaritat: des del primer moment ha quedat clar que l'OFDM treballa també per impulsar altres lluites que, portades a terme per tota una sèrie de moviments i grups, estructuren, en conjunt, el que es pot anomenar una defensa alternativa, una cultura de pau, que progressi en el desenvolupament i la justícia social.

## **La despesa militar espanyola**

Fins ara hem parlat de negar-nos a pagar per mantenir l'estructura militar, però sabem quan ens costa mantenir aquesta estructura militar que no volem? A escala mundial, les despeses militars estan estimades en 1,5 bilions de dòlars anuals.

Però no cal anar-se fora, en el cas espanyol en concret, les xifres assenyalades (en milions d'euros) en els pressupostos de l'Estat en els últims 5 anys són:

	2007	2008	2009	2010	2011
M. Defensa	8.053	8.493	8.241	7.695	7.156
Org. Autònoms M. Defensa	1.282	1.335	1.231	1.218	1.176
C. Nac. Intel·ligència	242	265	255	241	228
Classes Passives. Militars	3.102	3.184	3.298	3.329	3.252
Guardia Civil	2.657	2.893	2.942	2.973	2.791
M. Ciència T (I+D Militar)	1.225	1.308	1.150	951	795
Interès Deute Pública	844	859	835	1.125	1.212
OTAN, UEO, PESCE	8	8	57	11	10
Quota social mútua ISFAS	564	565	603	618	625
<b>TOTAL DESPESA MILITAR</b>	<b>17.977</b>	<b>18.910</b>	<b>18.610</b>	<b>18.161</b>	<b>17.245</b>

*“La veritat de la despesa militar espanyola 2011” elaborat pel Centre Delàs a partir dels Pressupostos Generals de l'Estat 2011 -en milions €-*

...es a dir 17.245 milions repartits en 365 dies =

**47,25 milions d'euros diaris de despesa militar a l'Estat espanyol al 2011.**



El total de despesa militar anual en termes de PIB representa el 1,62% para el 2011, situant-nos als primers llocs dels països de la UE en esforç armamentístic, en un any especialment en que els pressupostos de Educació s'ha reduït en un 8,1, Sanitat en un 8,2, congelació de pensions i reducció de l'Ajuda Oficial al Desenvolupament en un 19,9%.

A pesar que aquest any ha hagut una disminució de l'import total de la despesa militar (inferior comparativament amb altres partides, en un any de retallades generalitzades), la realitat ens mostra que els anys anterior ha hagut un increment anual real de les despeses de defensa a fi de poder complir les responsabilitats internacionals que ens corresponen per estar situats dins de l'elit dels països que formen part d'organismes com l'OTAN, l'UEO, etc. i que implica una professionalització de l'exèrcit cada vegada més gran, que implica la adquisició i de forma continuada, de nous "instruments de mort" cada vegada més sofisticats per fer la guerra: els avions Eurofighter 2000, fragates F-100, els tancs Leopard , així com iniciar nous programes: els nous submarins S-80 i els avions A400M.

Però, a la vegada que, ens adaptem al conjunt de l'estructura militar europea / americana; tot això amaga l' intenció d'aconseguir establir acords amb els majors productors occidentals d'armament per poder desenvolupar l'industria armamentística a Espanya; amb vistes de poder ser uns dels països exportadors d'armament; cosa que als últims anys es va fent una realitat amb la venda d'avions de transport, venda d'armament lleuger a Israel, Indonèsia, etc.; països on el respecte pels drets humans no existeix tal i com documenta l'informe *"El controvertit comerç d'armes espanyol, un negoci secret"* elaborat per el Centre Delàs. També tenim que afegir a la vergonya de ser un dels

països capdavanters en la venda d'armes que van a parar a països on hi ha resolucions de l'ONU en contra de tal venda, la falta de transparència amb la qual es realitzen i l'aquiescència total dels polítics i partits parlamentaris a la forma de procedir de l'Estat.

### **Com vendre la “necessitat” de l'exèrcit?**

Davant tant dispendi, no es pot donar a conèixer a la societat espanyola la realitat armamentística d'Espanya, dient que els F-18 que vàrem comprar fa 25 anys i pels que vàrem pagar 1800 milions d'euros (300.000 milions de pessetes d'aleshores) ja no serveixen i que tenim que comprar els 87 Eurofigther 2000 que ens costaran de nou 3 vegades el preu que varen pagar aleshores, es a dir uns 5400 milions d'euros.

Mantenir l'eterna idea de la “seguretat nacional i la unitat d'Espanya, “l'amor a la pàtria” etc, en la realitat actual no és socialment vendible, com es dedueix segons l'evolució als últims anys de la negativa a anar al servei militar obligatori i que ha provocat la professionalització del mateix, i que els quadres de soldats estiguin plens de persones que han emigrat dels seus països i han trobat en l'incorporació a l'exèrcit, la possibilitat d'aconseguir un treball remunerat.

Per fer admissible l'existència de l'exèrcit a la societat, el govern i el Ministeri de Defensa aprofiten el factor de manca de treball pels joves, per oferir l'exèrcit com un lloc on treballar, aconseguir títols i futur, i per aconseguir-ho facilita la seva incorporació rebaixant-hi els mínims inicials per ser admesos. Al mateix temps l'exèrcit es venut a la societat amb un humanitarisme cínic com el que es enviar soldats d'interposició als conflictes armats actuals al món, quan primerament nosaltres els em venut armes.

Per tot això no dubta en utilitzar els mitjans de comunicació, que es presten de bon gra, utilitzant una propaganda a l'estil americà “Un Futuro con Trabajo. Un Trabajo con Futuro”. Aquesta propaganda la distribueix el Ministeri de Defensa a les escoles d'ESO, centres de joves, casals, diaris, radio i televisió.

## Qui som els insumisos/es fiscals?, que és l'Objecció Fiscal?

En resumen, si:

- 1) No hem necessitat mai la “defensa” que ens vol proporcionar l'exèrcit davant potencials enemics,
- 2) Considerem que es una despesa inútil, desproporcionada i font de patiments per la pròpia societat, quan primerament la societat té altres necessitats més importants,
- 3) No ens creiem les noves funcions mundials de l'exèrcit si nosaltres contribuïm a generar-les

Només ens queda actuar, negar-nos a pagar un sol euro pel manteniment de l'estructura militar, desobeint al moment de fer la declaració de renda fent l'Objecció Fiscal.



Segons J.M.Luis de Odriozola, ex Delegat Especial d'Hisenda de Catalunya, “la gran majoria dels objectors (fiscals) no treballen, són membres de grups alternatius, insumisos...”. El senyor Odriozola s'oblida que no treballar no implica no pagar impostos com l'IVA, inclòs a qualsevol producte que comprem i que estos representen aproximadament el 45% del total dels Pressupostos Generals de l'Estat.

La realitat és que els insumisos/es fiscals a les despeses militars som professors, metges, psicòlegs, educadors, enginyers, informàtics, religiosos, tècnics, obrers, etc., de tots els oficis, que sí que treballem i que tenim un compromís comú: la redistribució de la riquesa d'un país en les necessitats reals (els 70% del total són persones que treballen amb temes socials com es l'educació i la sanitat).



Per això, quan arriba el moment de fer la declaració de renda, fem una deducció de diners que representa el % destinat al Ministeri de Defensa, sobre la quota líquida o una quota fixa i ingressem aquests diners a entitats que promouen projectes solidaris, socials i de pau, tant nacionals com internacionals (aquest any ha estat el projecte de ajut als nens de Xiapes que viuen una guerra de baixa intensitat) i que reflectim a la mateixa declaració de renda ratllant-hi l'epígraf 752 i posant-hi el text "Per objecció fiscal a la despesa militar", com es pot veure al gràfic, a continuació.

N. Cálculo del impuesto y resultado de la declaración		
<b>Retenciones y demás pagos a cuenta</b>		
Por rendimientos del trabajo.....	742	
Por rendimientos del capital mobiliario.....	743	
Por arrendamientos de inmuebles urbanos.....	744	
Por rendimientos de actividades económicas (*).....	745	
Atribuidos por entidades en régimen de atribución de rentas.....	746	
Imputados por agrupaciones de interés económico y UTE's.....	747	
Ingresos a cuenta del artículo 92.8 de la Ley del Impuesto.....	748	
Por ganancias patrimoniales, incluidos premios.....	749	
Pagos fraccionados ingresados (actividades económicas).....	750	
Cuotas del Impuesto sobre la Renta de no Residentes (**)	751	
<del>Retención por el Impuesto sobre el Consumo</del> <b>Per objecció fiscal a la despesa militar</b>	752	100
(*) Salvo las retenciones e ingresos a cuenta por arrendamientos de inmuebles urbanos, que se incluirán en la casilla anterior.		
(**) Contribuyentes que hayan adquirido la condición de tales, por cambio de residencia a territorio Español.		
<b>Total pagos a cuenta</b> (suma de las casillas [742] a [752]).....	754	

Amb els impresos de la renda, adjuntem una carta adreçada al Ministre d'Hisenda, on expliquem les nostres raons per desobeir fiscalment al manteniment de l'exèrcit, així com el rebut de l'ingrés que hem efectuat al projecte triat. Tot clar. Tant, que el senyor J.M Luis de Odriozola reconeixia que "en aquest cas, no s'amaga res ni es produeix una defraudació clara".

Com abans dèiem, aquest fet és un acte de desobediència civil i que no està regulat a les lleis tributàries, però nosaltres ho realitzem, sabent-hi que Hisenda, com a màxim, ens pot reclamar aquest diners (incloent-hi els interessos de demora). A la pràctica, Hisenda ens tracta d'ignorar en el 95% dels casos. Suposem que no vol començar una altre lluita com va ser l'Objecció de Consciència al Servei Militar i tota la seva evolució; això ho deduïm perquè no només no ens reclama els diners desviats, si no que ens els retorna en aquells casos de declaració negativa, sense que això vulgui dir que

accepta l'OFDM. O tal vegada perquè pensa que el valor total de diners desviats (a prop de 100.000 € anuals) es una misèria en comparació als 47, 25 milions diaris, aquest any.

Només el 5% d'objeccions fiscals tenen una declaració "paral·lela", la majoria per que incloent altres causes no relacionades amb l'OFDM i en aquests casos Hisenda no pot ignorar-les. En aquests casos, a la reclamació dels diners nosaltres presentem un recurs davant el Tribunal Econòmic Administratiu per continuar fent valer els nostres ideals a l'espera de la seva resolució; independentment que Hisenda ens "embargui" aquesta quantitat per via executiva.

A nivell de Catalunya, a nivell de l'Estat Espanyol, a nivell internacional, l'OFDM s'estén i cada vegada són més les persones que ens comprometem amb aquesta lluita per l'eliminació dels exèrcits, per la redistribució de les necessitats socials, per pal·liar el dèficit que suposa la pobresa al món.

- 1200 milions de persones viuen amb menys d'un dòlar diari
- 1200 milions de persones no tenen aigua potable
- 150 milions de nens/es estan desnodrits/des
- 133 milions de nens/es no van a l'escola
- 11 milions de menors de 5 anys moren a l' any per malalties que es poden prevenir.

Segons l'ONU, una reducció del 3% dels pressupostos militars mundials permetria:

- Reduir un 50 % la mortalitat infantil
- Proveir tot el món d'aigua potable
- Universalitzar l'assistència primària.

El futur de l'OFDM és obert, tal com ho va ser quan els primers objectors de consciència es van negar a fer el servei militar, però no ens ha de restar impuls. Tenim que créixer, tenim que desobeir, tenim que manifestar-nos i fer-



universitat  
internacional  
de la pau

nos sentir als mitjans de comunicació per continuar afegint més persones que es neguin a col·laborar amb l'Estat Espanyol al manteniment del militarisme, al manteniment de la guerra. Per això sempre diem:

**“Si no vols la guerra, no la paguis. Un altre món és possible.”**

**“Cap home, cap dona, cap euro per l'exèrcit”**